

GRIGORE BĂJENARU

BUNĂ DIMINEAȚA, BĂIEȚI!

Bună dimineața, domnule profesor!

La mijlocul scării, am întâlnit un elev care cobora. S-a înclinat respectuos și mi-a spus:

– Bună dimineața, domnule profesor!

Mi-am simțit deodată sufletul săgetat de fericire. Fără îndoială, faptul că în mîna dreaptă țineam catalogul m-a recomandat de la sine. Dar, probabil, mă măguleam eu cu gândul, aveam și aer de profesor. Semănam a profesor, ce mai?!

Am înclinat capul, surâzător:

– Bună dimineața, dragul meu!

Nu i-am adresat un cuvânt gratuit, de circumstanță. Nu! Băiatul îmi era într-adevăr tare drag, era doar primul elev care îmi spusese: *domnule profesor, bună dimineața, domnule profesor*, rostit în zorii celei dintâi zile de învățământ secundar din viața mea de dascăl.

.....

Venisem la Liceul „Cantemir-Vodă” la sfârșitul trimestrului I, ca suplinitor al unui mare profesor de Limba Română și Filozofie, Ion Nisipeanu, apreciat autor de manuale didactice.

Ales președinte al Sindicatului profesorilor secundari, îi venea greu să se ocupe în același timp și de catedră, și de noua sa funcție. Și atunci l-a rugat pe profesorul Nicolae Cartoian, care predă, în afară de facultate, și la Seminarul pedagogic universitar, să-i recomande un licențiat tânăr, pentru suplinire.

Faptul că norocul mă alesese să-i țin locul unui profesor de talia lui Nisipeanu era pentru mine cea mai frumoasă carte de vizită. Fusesem primit la liceu cu multă simpatie de către profesorii vechi ai școlii, și mai cu seamă de către Vasile Șuteu, directorul de la „Cantemir”. Desigur, și pentru că cei mai mulți îl cunoșteau pe tatăl meu, institutorul. Atârna greu în balanță faptul că eram neam de dascăl, deci aveam o tradiție de învățământ în familie.

În ziua prezentării mele la catedră, cum era firesc, venise și Nisipeanu, ca să mă cunoască și să-mi dea indicațiile pe care le credea el de cuviință. A stat tot timpul cât mi-a vorbit cu mâna pe umărul meu, a mângâiere:

– Caută să meriți încrederea totală a lui Cartojan. Mi-a spus despre tine un cuvânt pe care eu până acum nu l-am mai auzit asociat la acela de profesor. Mi-a spus că ai talent. Dacă-i așa, și nu mă îndoiesc că este, caută să-l valorifici cât mai mult cu putință. Nu te dezamagi, orice s-ar întâmpla. Și să mai știi de la mine, care, în primul rând, sunt profesor de Pedagogie: caută să-ți rezolvi singur toate problemele, oricât ți s-ar părea de grele, pe loc, în clasă, cu propriile tale puteri.

– Am înțeles, domnule profesor!

M-a privit zâmbitor, așa cum mă privea uneori tata, când era mulțumit de mine. Mi-a strâns mâna într-adevăr cu o căldură părintească și era cât pe aci, emoționat la culme, să mă aplec și să i-o sărut, așa cum făceam cu tatăl meu, chiar când mă întâlneam cu el pe stradă.

– Îți doresc succes... și dacă vei avea vreodată greutatea neașteptată, peste care nu vei putea trece singur, îmi spui mie... nimănui altcuiva!

– Am înțeles, domnule profesor!

– Succes, Băjenarule! Și vorba noastră din bătrâni: „să auzim de bine”!

– Să trăiți, domnule profesor!

.....

Dar chiar de la prima oră de curs mi-a fost pus la încercare tactul meu pedagogic.

M-am oprit în fața clasei a IV-a de liceu (a VIII-a de astăzi), unde aveam oră, prima mea oră de profesor secundar. Prin ușă răzbătea un vacarm de nedescris. Am apăsat clanța, am deschis și am apărut în prag. Gălăgia n-a scăzut nici cu o jumătate de grad măcar, ci, dimpotrivă, s-a întesit. Am închis ușa încet, ca și cum mi-ar fi fost teamă să nu tulbur liniștea din clasă, dar nici n-am făcut bine primul pas spre catedră, când deodată a tâșnit lângă mine vocea răgușită a unui elev, strigând cât îl ținea gura:

– Împărate ceresc, mângâietorule, duhul adevărului...

Era prima oră de curs și pe atunci se obișnuia să se spună rugăciunea de dimineață. I-am făcut semn cu mâna și i-am șoptit punând degetul la buze:

– Un moment, te rog. Numai un moment!

M-am grăbit spre catedră. Am pus tacticos catalogul, am rămas în picioare și am început să zâmbesc, ca și cum aș fi fost amuzat de situație, deși fierbeam.

„Sunt eu oare chiar atât de scund, de neînsemnat”, îmi spuneam contrariat, „încât nu le impun nici un respect acestor puști?”

Într-o frântură de clipă mi-a apărut în minte scriitorul Camil Petrescu, fostul meu profesor de la „Lazăr”, care nu avea o statură mai impunătoare decât a mea. Ba, odată, la sfârșitul orei, când să iasă din clasa a IV-a, unul dintr-a VIII-a l-a întrebat, crezând că este elev:

– Bă, n-auzi, a ieșit profesorul?

Iar Camil i-a răspuns amuzat:

– Chiar acum a ieșit!

„Hei, dragii mei, mi-am spus eu atunci orgolios, cu mine v-ați găsit să faceți haiul ăsta?”

Și, sufocat de mânie, dar stăpân pe nervii mei, mi-am simțit privirea atrasă spre tabla neagră, unde o mână nevăzută parcă scrisese cu majuscule enorme: CU MINE?! „Cu mine vă permiteți voi asta, care pe timpuri, la Liceul „Lazăr”, eram... și-n vremea studenției mele am fost...”

Un val de justificată indignare mă cuprinse. Și, ca-ntr-un film retrospectiv, vertiginos mi se derulă pe dinaintea ochilor viața mea de student, atât de promițătoare pentru frumoasa profesiune ce mă aștepta – cum îmi imaginam eu pe atunci – cu brațele deschise, gata să-mi facă toate onorurile cuvenite unui dascăl tânăr!

„O, trai ferice de student!” îmi flutură o clipă pe buze melodia noastră preferată, care anunța anticipat, cu duioșie, nostalgia ce ne va încerca mai devreme decât ne așteptam noi!